
Vladimír Mišík

„Dělá
mi to
radost“

TEXT: PAVEL VÍŠEK, FOTO: DANIEL SUHAJ

ZASTUPOVÁN OSA
OD 1985, V DATABÁZI
MÁ REGISTROVÁNO
144 HUDEBNÍCH DĚL

Vladimír Mišík je bigbítový klasik, kterého naše Akademie populární hudby uvedla do Síně slávy v roce 1993, hned po Karlu Gottovi a Olympicu. Svou dlouhou diskografii, jež začíná v 60. letech, na podzim rozšířil o sólový debut *Jednou tě potkám*. Ten přinesl impozantních šest nominací na české hudební ceny Anděl, jež stále ještě zůstávají kvůli pandemii koronaviru neproměněny. Povídání o nejosobnějším albu letenského písničkáře však často vedlo i do minulosti.

Jak vnímáš přijetí svého sólového alba, jehož titulní písní je zhudebněná báseň Václava Hraběte, nabízející kromě setkání s děvčetem v druhém plánu i osudový poslední kontakt s andělem?

Takovou vlnu příznivých kritik najednou

jsm dříve nezažil a počet nominací mě překvapil. Ale už při natáčení jsme s Petrem Ostrouchovem, který album produkoval, tušili, že se daří. Atmosféra ve studiu SONO byla hodně přívětivá, spontánní. Muzikanti byli rozsazení ve svých plastových kójích se sluchátky, ale

hráli najednou a já s nimi naživo zpíval ve studiu. Asi tři skladby na desce takhle rovnou zůstaly, bez dalších úprav, takže jsme si s Petrem říkali – hele, docela dobrý...

Měli jste u alba, které má nominace na Anděly i v samostatných kategoriích rock a folk, záměr, aby poklidnější zvuk dal vyniknout textům?

Lhal bych, kdybych nadneseně říkal, že jsme měli záměr. S Petrem Ostrouchovem jsme se domluvili, že budeme točit písničky. Nejdříve jsme probrali, jaká hudba se nám líbí. Padala jména jako Tom Waits nebo hrající producent T Bone Burnett. Nechtěli jsme nikoho kopírovat, jen jsme si ujasňovali náš hudební vkus. Od toho jsme se odrazili a začali rovnou točit. Předtím jsme nic nezkoušeli a vyrazili do studia. Skladby vznikaly rovnou tam, pod Petrovým aranžérským dohledem, ale muzikanti z jeho kapely Blue Shadows i hosté byli velice kreativní. Taky jsme netočili najednou, ale po etapách. Měli jsme třeba čtrnáct dní volno a pak byli tři dny ve studiu. Ale bylo to ku prospěchu věci. Získali jsme od toho materiálu větší odstup a to, že album dostalo takový poklidnější charakter, bude asi taky tím, že už nejsem nejmladší.

Mezi autory zhudebněné poezie měli premiéru Jiří Orten, Bohuslav Reynek a Jan Skácel, ale bylo to taky poprvé, co jsi básně vyjma jedné od Františka Gellnera nezhudebňoval ty sám, ale Petr Ostrouchov...

My jsme do studia nešli s kompletně připraveným materiálem, ale začali jsme točit bluesovky jako Něco ve mně chrčí, aby se rozehrávala vzájemná spolupráce. Během prvních natáčení mně došlo, že nám chybí víc poezie, a řekl jsem to Petrovi, který během čtrnácti dnů začal nosit další a další zhudebněné básně. Hned bylo znát, že jsou to pěkné písničky. U demáčů se španělkou je vždy důležitá dobrá melodie. Když se skladba líbí už v tomhle syrovém stavu, aranžmá může výsledku jen pomoci.

Album jsi před vydáním uvedl slovy „je to taková moje zpověď“.

Klíčový je hlavně duet Brothers s irským písničkářem Paulem Bradym, ve kterém se vracíš k objevu svých šesti nevlastních sourozenců ve Spojených státech...

Že mám za Atlantikem pět bratrů a jednu sestru, jsem se dozvěděl v roce 2017 při natáčení dokumentu Nechte zpívat Mišíka. Jeho režisérka Jitka Němcová pojala nápad, že by dokreslení mého životního příběhu do filmu osvěžilo hledání stop po mém otci, kterého se měl ujmut můj syn Adam. Ten ve svých sedmnácti až osmnácti letech do L.A. létal na tříměsíční studijní pobyty a uměl už dobře anglicky. Idea byla natočit atmosféru amerických měst ve stylu on the road. Pak se přihodila neuvěřitelná věc. Od mámy jsem znal příjmení mého otce jen foneticky – „Góhn“. Díky natáčení jsme v archivech StB objevili, že maminka při výsleších, kde ji chtěli pod

Že mám za Atlantikem pět bratrů a jednu sestru, jsem se dozvěděl v roce 2017 při natáčení dokumentu Nechte zpívat Mišíka.

pohrůžkou mého odebrání donutit ke spolupráci, uvedla i tátovo psané příjmení Gaughan. Redaktorka České televize Petra Verzichová, která na dokumentu spolupracovala, pak pátrala na internetu a poslala na jeden

genealogický server moji a otcovu fotografii za mlada. Asi po čtrnácti dnech přišla odpověď od Claude Gaughan, že ten voják je pravděpodobně její tchán. Tak jsem přišel k poměrně rozvětvené rodině, potvrzené i genetickým testem.

O svém otci jsi předtím víc nevěděl?

Jsem nemanželského původu a tátu, který byl americký voják, nemám uvedeného v rodném listě. Byl už tehdy ve Spojených státech ženatý a měl tři děti. Maminka si myslela, že byl odvelený do Koreje, ale ukázalo se, že byl odeslán domů do Spojených států. Dopisy, které mu psala, se jí začaly vracet nedoručené. Kdo ví, jak to tehdy bylo. Hodně se bála. Shodou okolností pak dostala místo na americké ambasádě, kde byli pod dohledem StB všichni zaměstnanci. Vedla tam snack bar a starala se i o děti v domácnostech diplomatů.

→

Takže maminka byla takzvanou zájmovou osobou dvojnásobně...

Nebylo to jednoduché, proto mi o téhle minulosti moc nevyprávěla. Jenom říkala, že John byl její největší láska, a je fakt, že už se nikdy nevdala, i když měla občas nějakého přítele, ale žádná taková známost netrvala dlouho. Ve škole jsem měl problémy kvůli tomu, že jsem nosil pravé džíny a pruhovaná trička, ze kterých americké děti z ambasády vyrostly. Nosila domů také různé desky, pamatuju si třeba na Orchestr Glenna Millera, který byl

úžasný, a taky na elpíčko Milese Davise se soundtrackem k francouzské kriminálce Výtah na popraviště, a hlavně přinesla singl Elvise Presleyho – Jailhouse Rock.

Jaká byla tvoje iniciační hudba na cestě k bigbítu?

Nejdřív se mi začalo líbit, jak kluci v parku hrávali rokenrol. Říkal jsem si – to je prima a ty holky okolo taky. To byla moje první myšlenka, že s kytarou to bude s děvčaty snadnější. A fungovalo to. Ale iniciace pro mě byl poslech Radia

Luxembourg, tak jsme to měli v té době skoro všichni. Občas byla stanice rušená, ale slyšeli jsme muziku, která se tady v rozhlasu nehrála. Desky byly vzácnost, když se mezi kamarády nějaké objevily, různě jsme si je stáčeli na magnetáky nebo vyměňovali.

Autobiograficky působí text v Devizovém příslibu, jak jsi kvůli chybějícímu potvrzení o odevzdání vojenské knížky odjel vlakem do Londýna až napodruhé...

Ano, to jsem opravdu prožil. A dokonce

se mi vloni stalo, že jsme hráli někde na severu Čech, snad v Mostě, a po koncertě za mnou přišel postarší pán a říká: Víš, kdo já jsem? Koupil jsem ti v Chebu na nádraží lístek na vlak do Prahy a pak jsme popíjeli ten rum. Samozřejmě jsem ho nepoznal, protože už vypadal obdobně jako my všichni v tomhle věku, ale dostal se do téhle písničky.

Koncem 60. let jsi hrál ve skupině Blue Effect. Ta se původně jmenovala Special Blue Effect podle „speciálního efektu“ modré

knížky, která své držitele uchránila od vojny. Ta ti tenkrát chyběla?

Modrou knížku měli všichni kromě mě, ale byl jsem na vojně jen krátce, takže jsem taky spadl do toho ranku branců propuštěných z armády ze zdravotních důvodů. Odvedli mě sice, ale naštěstí jsem dělal lapiducha v Praze ve stře-

Repertoár Flamenga, které jsi posílil po odchodu Viktora Sodomy a Karla Kahovce, ale zpočátku stavěl také hlavně na angličtině...

Ze začátku všechny bigbitové kapely hrály převážně převzaté songy a ty byly převážně v angličtině. Výjimkou jsme posléze nebyli ani my s Flamengem.

šovické nemocnici. Jako astmatik jsem na vojně vydržel tři měsíce. Dali mi roční odklad a pak uznali, že ze mě voják nebude. Vojenská knížka s vytrženou identifikační známkou mi ale po téhle anabázi zůstala.

Jsi vyhlášený vysokou kvalitou českých textů, ale v 60. letech a začátkem sedmé dekády jsi měl blíž k textům anglickým, což ostatně bylo i důvodem tvého rozchodu s Blue Effectem...

Ty texty byly leckdy pseudoanglické, protože jsme tak všelijak improvizovali, nebyla to angličtina... Mně k bigbitu přišly přece jenom vhodnější, ale docházelo kvůli tomu k názorovým střetům. Radim Hladík chtěl češtinu, a tak jsme první velkou desku Meditace natočili půl na půl česky a anglicky. Když mě v sedmdesátém roce s příchodem normalizace z kapely vyhodili, byl velký tlak na to, aby angličtina zmizela nejen z textů.

Tvůj příklon k českým textům je spojen s jediným albem Flamenga, kterým bylo legendární Kuře v hodinkách?

Ano, začalo to texty Josefa Kainara. Četl jsem i jeho převody bluesových standardů. Nebyly to překlady, spíš taková volná přebásnění. Nadchlo mě, že šly zpívat v češtině. Ty jeho verše byly tak hudebně uchopitelné, že jsem posléze začal zhudebnovat jeho básně. V různých sbírkách autorů poezie jsem občas narazil na volné verše. Nehodnotím tu poetičnost jako takovou, ale s jejich zhudebněním to bylo komplikované.

Josef Kainar byl v mládí swingový muzikant, tvůj spoluhráč z Flamenga Erno Šedivý o něm v seriálu Bigbít řekl, že dokázal mistrně trefit frásování tak, jak bylo v angličtině. Pořád pro zhudebnění objevuješ básně dalších autorů, relativně nedávno to byl dnes už

→

pozapomenutý Emil Bok. Co je pro tebe při jejich výběru nejdůležitější?

Nepřemýšlím o tom, jestli jsou verše takové nebo onaké. Když si najdu nějaké básně, které se mi líbí, vezmu kytaru, začnu hrát nějaké sledy akordů a zkouším ty verše zpívat. Někdy se mi je podaří zhudebnit a někdy ne. Řadím se mezi písničkáře, kteří mají rádi anglosaský folk, a snažím se v tomhle stylu o jeho české verze. A v bigbitu je to podobné. Třeba Petr Janda. Ze začátku hrál Olympic spoustu převzatých věcí, ale když začal psát Pavel Chrastina texty, zněly i v češtině výborně. Já se k tomuhle poslezu taky snažil zpracovat.

Pomáhá ti s předváběrem básní tvoje manželka Eva, která je sama básnířka?

Moje milovaná manželka mi s výběrem nepomáhá, ale překládá poezii z francouzštiny. Například Dojemný slágr od Jeana Tardieua v jejím přebásnění jsem zhudebnil už na albu 20 deka duše. Evě ale spíš dávám číst svoje texty, protože vím, jak je těžké na melodii vymyslet smysluplný text. Někdy mi mou tvorbu pomůže upravit, ale říká o mně, že jsem monotematický, že řeším pořád ženské a chlast.

Na tvou sólovku ale sama napsala text ke skladbě Pět hospod, jedna ulice. Je to některá z ulic na Letné?

No to je přímo ta ulice, kde bydlíme, tady máme těch hospod opravdu pět.

Funguje ve tvé tvorbě genius loci Letné?

Já bych řekl spíš města. Jsem městský člověk, mě to baví ve městě. Eva se jde leckdy projít do přírody a já vyjedu tramvají se procházet třeba po Starém Městě, na Malou Stranu a tak podobně.

Špejchar blues je tedy výjimkou? I když dnes je z bývalé nárožní restaurace na hranici Letné, Bubenče a Dejvic už dlouho základna jedné z velkých mormonských církví...

Text ke Špejchar blues původně napsal Ivan Wünsch, basista z Hudby Praha, na jednu skladbu od Jethro Tull. Využil jsem ho pak na bluesovou dvanáctku, která

byla oblíbená na mejdanech, ale později jsme ji zařadili do repertoáru. Ale Špejchar pro nás nebyl specifický tou hospodou. Důležitý pro nás byl kiosek za rohem, kde prodávali do kelímku pivo, lahváče a rakovinky – špekáčky na přepáleném oleji. Měli tam otevřeno do pěti do rána, takže jsme tam byli častými hosty.

Album Jednou tě potkám a jeho křest v Divadle Archa byly víceméně jediným vybočením z tvjí spolupráce s Etc..., která s vynucenými přestávkami trvá 46 let. Přes změny v obsazení je zvuk tvjí domovské kapely během chvilky rozpoznatelný. Zatím poslední řadová deska Ztracený podzim vyšla už v roce 2010. Uvažujete výhledově o další?

Přiznám se, že mám po natáčení alba Jednou tě potkám takový stav klidu po dobře odvedené práci. Momentálně nad něčím dalším moc nepřemýšlím. Je pravda, že teď, když jsme byli kvůli koronaviru všichni zavřeni doma, jsem napsal nějaké texty, ale kytaru jsem vzal do ruky jen párkrát, i když ji mám pořád ve stojanu připravenou. Ale jo, ono to přijde, já to znám. Zatím ale žádné plány do budoucna nemám.

Klíčové pro tebe zůstávají koncerty?

Samozřejmě když zdraví dovolí. Měsíčně zvládnou už jen čtyři až pět. Loni jsem měl půl roku komplikovaný zánět průdušek a skončil v Thomayerově nemocnici, kde mě naštěstí dali dohromady, ten problém ale trvá.

Před časem mi řekl tvůj generační vrstevník Luboš Andršt, že zesilovač od kytary mu připadá každý den těžší. Koncerty představují velký výdej energie. Vrací se ti zpátky?

Odměnu pro muzikanty – a říkám to už několikrát, protože je to pravda – představuje jako u hereců v divadle přímá odezva na výkon, který podají. Když je koncert dobrý, diváci tleskají. Vidím jim to na očích, usmívají se, hudbu prožívají, jsou nadšení. Někdy si dokonce nakonec stoupnou. Říkáme si, že „standing ovation“ jsou úctou ke stáří, ale samozřejmě to povzbudí. Pro mě osobně je tohle jeden z důvodů, proč nadopovávat medikamenty a trochou alkoholu pro tenhle zážitek na jevišti pořád lezu. A dělá mi to radost. ☒

Vladimír Mišík se narodil 8. března 1947 v Praze. Hudbě se začal věnovat profesionálně v jedné z našich nejslavnějších kapel 60. let Matadors, kterou po epizodě u Komet spoluzakládal. Dále prošel Orchestrem Karla Duby, založil první vlastní kapelu New Force, jež odehrála jediný koncert v srpnu 1968, působil také jako sólový kytarista v George & Beatovens Petra Nováka a v zimě 1968 s kytaristou Radimem Hladíkem, jinak bývalým spoluhráčem z Komet a Matadors, založili Blue Effect. Po vyhazovu na počátku 70. let posílil Flamengo, se kterým natočil legendární album Kuře v hodinkách s texty Josefa Kainara. Po rozpadu Flamenga dal v roce 1973 dohromady skupinu Formace, krátce zpíval s Energitem a koncem roku 1974 založil skupinu Etc..., s níž nazpíval deset studiových alb a přes četné personální změny i dvouletý zákaz činnosti v 80. letech koncertuje dodnes. Víceméně akustickou „bokovkou“ bylo v 70. letech volné folkrockové sdružení Čundrground s Vladimírem Mertou, Janem Hrubým, Petrem Kalandrou a dalšími spřízněnými muzikanty. V roce 1990 byl na dva roky zvolen poslancem do České národní rady za Občanské fórum. Je podruhé ženatý, se slovenskou fotografkou Katarínou má syna Martina (* 1975), s druhou manželkou Evou pak dceru Barboru (* 1985) a syna Adama (* 1997).